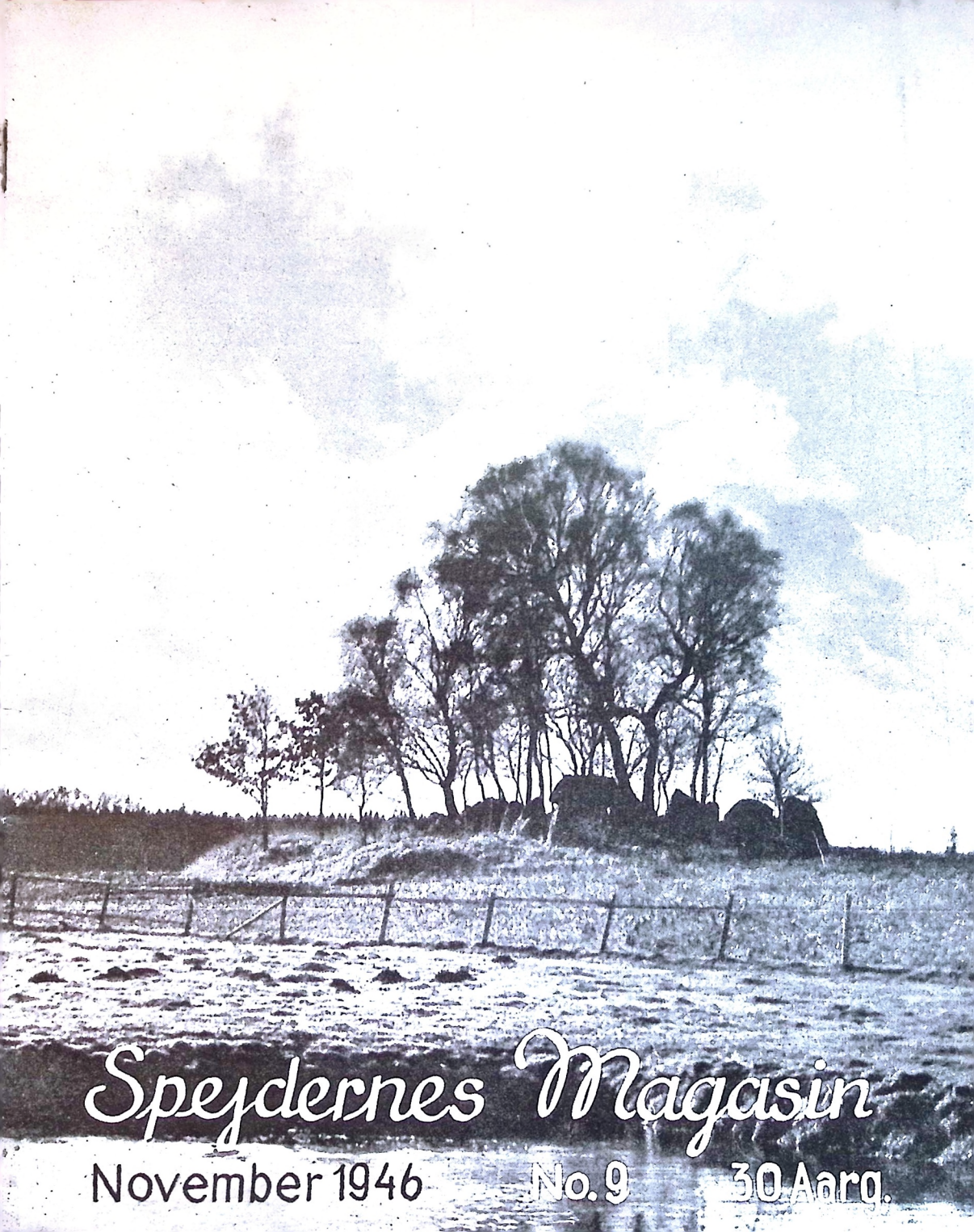

Spejdernes Magasin

November 1946

No. 9

30 Aarg.

ER DU BANGE?

AI Rektor
Andr. Hansen

Vi er samlet omkring Ilden.

Det er altid godt at have Lyset midt imellem os, naar Mørket ellers ruger omkring os. —

Men naturligvis — det er jo ikke, fordi vi er bange. »Jeg har aldrig været bange i Mørke,« siger en lille Ulvestemme. Og de andre stemmer i med. En lidt ældre Ulv viser Tænder; det kalder man, at han smiler.

»Hør nu en Gang,« siger han, »I har jo aldrig været bange — hverken om Dagen eller Natten? Har I vel?« siger han, idet han ser sig spørgende om i Kredsen. Men nu har de mærket, at der ligger noget andet under, og de tier stille.

»Har I set, hvordan en Høne bærer sig ad, naar en Cykel eller en Bil kommer hen imod den? Den farer omkring, helt forvildet af Frygt. Og det kan gaa Mennesker paa samme Maade. Under en Ildebrand kan et Menneske, der ellers er fornuftigt, blive helt forstyrret, saa det styrter omkring fra det ene til det andet uden nogen Plan. Der ligger dybt i ethvert Dyr, ethvert Menneske en saadan Tilbøjelighed til Frygt, der fuldstændig kan lamslaa dem.«

»Men saadan noget har I naturligvis aldrig mærket noget til?« — siger den ældre Ulv. Og som Svar lyder der et betænksomt: U-u-m-m.

»Jeg skal betro jer noget,« fortsætter han. »Hvis Mennesker aldrig havde været bange, saa havde de slet ikke været til. De var druknet i Havet og Floderne, de var styrtet ned fra Bjerge og Skrænter og havde slaat sig ihjel, de var dræbt af vilde Dyr. Men Frygten gjorde dem forsigtige og advarede dem, naar der var Fare paa Færde. Det var Frygten, der fik Mennesker i Stenalderen til at lave en Økse af Flintesten. Og saa var de vilde Dyr overvundet!«

Frygten har vakt mange Tanker til Live hos Mennesker — og sat meget i Sving, som vi nu er glade ved. Der er kloge Folk, der mener, at »Frygten er Intelligensens Fader« — og det er nu saa dybsindigt, at hvis I ikke forstaa det, saa gør det heller ikke noget. Og hvis I vil forstaa det, saa kan I slaa op i et Leksikon!«

Der er dukket et Lys op i en af de smaa Ulve: »Saa skulde man jo egentlig helst gaa og være bange stadig væk, for saa vilde man vel

med Tiden komme til at høre til de klogeste!«

»Nej,« siger den ældre, »ikke stadig væk. Det vil føre til, at vi Mennesker følte os som Slaver. Men vi skal føle Frygten, og saa skal vi kunne overvinde den! Det er Hemmeligheden.

Se en Gang paa en dygtig Skuespiller eller paa en Taler. De har sikkert en Gang været meget bange, da de skulde begynde at tale eller spille Komedie for en stor Forsamling. Og den Følelse har tvunget dem til at anstrenge sig for at gøre deres bedste. Og saa er de maaske endt med, at det aldeles ikke mere rører dem; men der er ogsaa Skuespillere og Talere, der aldrig bliver færdige med Frygten: de bliver ved at have »Lampfeber« hele deres Liv — og det er ikke de daarligste.

I tror maaske, at en Helt — det er et Menneske uden Frygt? — Nej, en Helt — det er et Menneske, der har overvundet Frygten.

Den, der aldrig mærker nogen Frygt — hvis et saadant Menneske gives — han mangler noget væsentligt og værdifuldt i Livet. Han er ufølsom. Han er en Grobian!

Den, der lader sig beherske af sin Frygt, han bliver en Slave af sine Følelser. Og hans Karakter opløses derved.

Men den, der vel kan være bange, men ogsaa kan overvinde sin Frygt og møde Begivenhederne med rank Ryg og oprejst Hoved — han oplever det samme i sit Sind, som naar vi færdes i al Slags Vejr: der kan komme Regnbyger og Snestorme, men ogsaa Solskin og Fuglesang, og I kan stole paa, at de Mennesker, der har det saadan, de lever det rigtige Liv.«

»Ja,« siger en i Kredsen, »det er jo ogsaa det rigtige Spejdeliv!«

»Hør en Gang, hvad jeg oplevede for mange Aar sidenovre paa Kullen i Sverige. Jeg var kommet temmelig langt ud ved Klipperanden. Paa Stenunderlaget laa et tyndt Lag Jord, der var overgroet med Lyng. Pludselig begyndte hele den Flage, som jeg stod paa, at glide under mig. Jeg greb fat i Lyngen, men den fulgte med. Det fo'r igennem mine Tanker: Om nogle faa Sekunder er det ude med dig, du ligger dér dybt nede ved Foden af Stenvæggen. Men efter denne øjeblikkelige Angst gik Tanken til Hjemmet; der blev Tid til at vende Tanken baade mod de Mennesker, som jeg holdt af — og til ham, der alene kan hjælpe, naar Faren er stor. Og Frygten var væk med det samme. Lige ude ved Afgrunden fik jeg fat i en stor Lyngbusk; den holdt, og jeg laa stille et Øjeblik, hvorefter jeg ganske langsomt og forsigtigt arbejdede mig op over, indtil jeg stod sikkert oppe paa Højderyggen.

Tror I ikke, at Verden saa skønnere ud end nogen Sinde før! Mørkebrune Klipper. Et blaat, bølgende Hav. Nede mod Sydvest skimtedes Nordsjællands Kyst. Og ovenover den skønneste Himmelhvælving. —

I kan vist selv regne ud, hvorfor Verden lige med et saa anderledes ud end før.«

Stemmen tav. Og ingen andre afbrød Stilheden. Flammerne var blevet til Gløder, der bandt alles Blik. Og Tankerne havde foldet Vingerne sammen. (»Ravneskriget«).

VED TIL LEJF- BAALET

PATRULJE-SABOTØR

Ordet Sabotør har en god Klang, fordi man tænker paa Sabotørernes Arbejde under Besættelsen. Men ellers betyder Ordet: en der ødelægger. Der stod for et Par Aar siden en Artikel i »Spejdernes Magasin« om Patrulje-Sabotører, dem, der ødelægger en Patruljes gode Sammenhold, og den Slags Sabotører er der nu ingen Grund til at respektere noget videre.

Det er den Dreng i Patruljen, som næsten altid kommer for sent til Patruljemøderne, ikke »har kunnet naa at tage Uniformen paa« (skønt det kun tager 5 Minutter), pjatter og griner under Mødet og ødelægger Arbejdet for de andre. Hvad skal vi egentlig med ham? Jeg synes Patruljen skulde vedtage at smide ham ud af Patruljen; hvorfor ødelægge sin egen Fornøjelse for saadan en Fyrs Skyld. I skal ikke tænke paa, at I saa bliver færre i Troppen; vi vil selvfølgelig gerne være saa mange som muligt, men det skal nu ikke være hvem som helst; det skal være *Spejdere*.

Vi er jo ikke bare en Forening med saa og saa mange Medlemmer. Spejdere stiller visse Krav til sig selv og Spejderkammeraterne, og de, der ikke vil være med i Spejdernes Kreds paa rette Maade, de maa træde ud af Kredsen.

Vi er mange nu i Korpset, maaske for mange, fordi der er en hel Del, som synes, at det er morsomt at være med til det, der sker i en Trop, men uden at de forstaar, hvad der kræves af en Spejder. Saa det er meget muligt, at der trænges til en »Udrensning« ogsaa i vore Rækker, og det er Patruljerne, der selv er Herre herover.

»ORGANISERE«

er ogsaa et Ord fra Besættelsetiden. Modstandsstyrkernes Folk maatte skaffe sig det, de havde Brug for, og det var der ikke noget at sige til. Man betegnede den Slags »Operationer« ved Ordet: »organisere«.

Men det var i en Krigstid. Nu er Besættelsen forbi, og der gælder andre Regler for Spillet. Vi maa ikke glemme, at Kampen stod for Ærlighed og Redelighed Folk og Nationer imellem.

Nu er Kampen vundet, og saa skal vi i vort daglige Liv vise, at vi følger disse Retningslinier.

At tilegne sig noget, som ikke er ens eget, er Tyveri, selv om man søger at anvende det nu lidt forsørent muntre Ord »organisere« for en saadan Handling. Naar jeg skriver dette her, er det ikke, fordi jeg tror, at noget saadant er udbredt blandt Spejdere, men for at Spejdere skal bekæmpe den Slags og nægte at være med til det, selv om andre synes, at de er »ukammeratlige«. I kan være ganske sikre paa, at de andre respekterer jer for det, selv om de ikke siger det. Ja, selv om de driller jer med det, saa tag det med; det koster sommetider noget at være et redeligt Menneske, men det er Prisen værd at høre med til den Kreds af Mænd, hvis Ord staa til troende, og hvis Handlinger ikke kan dadles, hverken de smaa eller de store Handlinger.

Man siger ofte, — og I vel ogsaa nu og da — at naar man rækker Fanden den lille Finger, tager han hele Haanden. Stop op engang og tænk over, hvad det betyder. Det betyder, at hvis man i det smaa ikke er helt redelig, saa bliver der flere og flere Ting, man synes »ikke gør saa meget«, og en skønne Dag hører man ikke længere med til de redelige Drengene eller Mænd. Det vil ikke hjælpe jer, at andre maaske ikke ved det, for I ved det selv, og det er det, der er det værste ved det.

OGSAA I DANMARK

skal det være en Æressag at være Spejder, at regne sig med til det internationale Broderskab af retsindige Drengene og Mænd, — og ikke blot en Fornøjelse. Det er derfor jeg har skrevet dette. Hellere 10.000 Spejdere af den rette Støbning end 50.000 Foreningsmedlemmer i en Spejderforening.

Ort Halting
Spejderchef.

„LÅNGA LASSOT“

har Ordet...

Naturligvis var det sjovt, Naturligvis var Ermelunden en knippel god Lejr! *Fart, Humor og Stil* over hele Linien — der fandtes ingen, som var mere nysgerrig end jeg, da Lejren blev aabnet. Var D.D.S. virkelig saa strong, saa flot, som vi i Sverige regner med? Jeg var ved at springe i Luf-ten af bar Nysgerrighed. — Det danske Gränsöhold — Gränsö, det var jo vor Korpslejr — var efter min Mening *et af Lejrens allerbedste*. Og det var Aarsa-gen til, at jeg vilde se endnu mere dansk Spejdersport, vilde blive bekendt med endnu flere danske Førere og Drengene af den rigtige Støbning. *Og det fik jeg Lejlighed til!*

Ja, det fik jeg virkelig! Allerede nu begynder min Mave at knurre af Længsel efter igen at faa Lov til at trykke alle Ermelundens gæve Gutter i Næven. Der var, for at plukke nogen ud, Ivar og Hans, der var Gunnar og Frants, der var Jørgen og Lars — reelle Fyre med Krølle paa Halen. Tak skal I ha' hele Bundtet for godt Kammeratskab og for Minder, der vil vare Livet ud.

Jeg ved ikke, om saadan noget, som jeg nu tænker paa at sludre om, forekommer i Danmark. Hjemme hos os finder det faktisk nu og da Sted. Dette, at der selv i de bedste Troppe render saadanne smaa Denger med, som af en eller anden Grund har faaet den Idé, at *Spejdersport er en Gratis-Fest*, hvor andre skal løbe omkring og lave Løjer for dem. De indbilder sig i deres lysegroen Knop af et Hoved, at det bare gælder om at slaa sig ned ved et Bord, som andre har dækket, og at Førerne udelukkende er til, for at Drengene kan faa det saa let og saa behageligt som muligt. Selv skal de overhovedet ikke røre en Finger — næh, ikke Tale om, kun nyde!

Der findes virkelig Drengeforeninger — ofte i Uniform og alt det der — som gaar ind for at forkæle Drengene. Man viser Mickey Mouse Film og inviterer paa fælles Kaffebord, lodker med Slik og Sager bare for, at de unge Herrer skal trives og blive. Er det ikke svagt? *Stakkels Dreng!* Hvordan kan de blive andet end forkælede og svagelige Skrog?

Spejdersport er noget helt andet. I en rigtig Trop mødes hver Dreng af *Krav*. Han naar knapt nok at lugte til Spejdernes Jagtmarker, før han mærker, at man stiller *Krav* til ham. Vist byder Spejdersport paa meget, men det er altsammen noget, som tvinger hver eneste af os til selv at yde noget, baade du og jeg.

Hvorfor tror du, at vi beskæftiger os med Friluftsliv? Hvorfor skal vi svede og slide og slæbe paa talrige Turneringer i Stedet for at gaa i Biografen og gnaske Flødeskumskager? Hvorfor skal vi sove i Bi-vuak ude i Ødemarken, naar vi har en varm Seng derhjemme? Du kender Svaret: *Spejderlivet vil gøre os til 1. Klasses Mennesker* — til Drengene, som kan taale lidt Anstrengelser, som har lært at staa paa egne Ben.

Du ønsker, at din Trop, — du ønsker, at din Patrulje skal opnaa en endnu bedre Stil, en endnu højere Kvalitet. Nuvel, en Trop Fremgang og Fremtid kan ikke bygges op af Stueluft og Flødeskumskager. Spejderlivet giver dig derfor ofte Anstrengelser, og kræver af dig, at du skal yde, hvad du ejer af Kammeratskab, Udholdenhed, Trofasthed og godt Humør.

Det er klart, at der ogsaa hos jer findes Salonspejdere, d.v.s. »Herrer«, som gaar uden om det daglige Slid, og som kun er med til det mere morsomme og til Festerne. De hører ikke hjemme hos os Spejdere. Og forkælede smaa Kæledægger, som aldrig viger tilbage for at lade andre arbejde for sig, som finder paa Tusindvis af Udflygter, naar Brændet skal hugges, Vandet hentes og Granriset samles, skal i Patruljen lære, hvordan man skal opføre sig, — ja netop, hvordan man skal opføre sig!

Nede paa jeres flotte Ermelund blev jeg fuldstændig overbevist om, at der begynder at blive Pladsmangel for Patruljer, som ikke vil noget, kan noget eller gør noget. At det begynder at blive hedt om Ørene og flimre for Øjnene for Patruljer uden Patruljeaand.

Det rigtige Syn paa Patruljearbejdet er ved at vinde Terræn. Man opdager, at det er ikke nok for Patruljen bare at mødes paa Troppens Ture. Patruljerne længes efter egne Møder, egne Eventyr og Oplevel-

KFUM-SPEJDERNES SØNDERBORGLEJR

Som I sikkert ved, afholdt »de grønne« ogsaa Korpslejr i Sommer. Vi bringer her et Par Billeder fra den vældige Lejr og henviser iøvrigt til »Spejder Jul«, hvor I kan læse nærmere om Lejren.

Det øverste Billede viser et Udsnit af Spejderne, samlet i Dybbøl Skanser paa »Danmarksdagen«, og det nederste er fra Aabningsparaden, hvor Budskabet om Guldhorns-Stafetløbet gennem Landet oplæses, efter at den sidste Stafetløber er ankommet til Lejren med Hornet.

ser i Skov og Mark. Ja, netop saadan tror jeg, at I er!

Patruljelokaler og -huler bygges og pyntes. I tømmer Patruljekasser og -skabe, laver Borde og Triller. Jeg tror, som aldrig før, at Hajker og Ture, Signalering, Sporing og Pionerarbejde er i Færd med at skabe begejstrede Friluftstilhængere af selv de slappest Bænkeslidere.

Stadigt flere Patruljeraab gjaelder i Luf-ten, og Patruljebudstikken gaar rundt. Patruljesignalerne lyder mellem Husvæggene, ivrige Hænder knyttes i Patruljernes hemmelige Rum, og I trives, stortrives i Efter-aarets jagende Blæst, øsende Regn og straalende Sol.

Og jeres Patruljestander, den er altid med. Den er mere end nogensinde blevet Symbolet paa det Kammeratskab, det Sammenhold og den Livsvilje, som kendetegner en rigtig Patrulje.

Og fremfor alt! Alle i Patruljen er paa Vej til at blive Medarbejdere, stolte og patruljebevidste Fyre, som ved, at Kammeratskabet i Patruljen er noget, som det er værd at arbejde for — ja værd at yde sit allerbedste for!

..... Da den danske Kyst forsvandt i Skumringen, stod jeg paa Dækket og nynnede for mig selv: »Der er et yndigt Land«. Jeg folte saa stærkt netop det ene: Jeg vil komme tilbage, tilbage til det Sted, hvor jeg fandt saa rigt et Spejderliv, hvor jeg fandt saa gode Venner.

Altsaa paa Gensyn!

Linga Larsen

Med $\frac{M}{Y}$ Atlantide til Afrika

REJSEBREV VIII

Kære Ulve og Spejdere!

En uhyggelig Fangst.

En Dag, mens vi laa i Freetown, fik vi Zoologer Lejlighed til at tage ud med en Trawler, der er stationeret i Freetown. Vi fik ikke Alverden af Fisk, men derimod flere Spande af lavere Dyr, som vi hjemførte til Konservering. Og endnu en Fangst gjorde vi. Da den svære Trawl skulde hales ind for sidste Gang, kunde vi mærke, at der var stærk Modstand, og det gav nogle gevaldige Ryk i Wiren. Forestil jer vore Følelser, da vi ser en 3 m lang, torpedoformet Genstand i Nettet, idet det dukker op; rusten var den og bevosket med Alger og fastsiddende Dyr, men derfor ikke mindre frygtindgydende at skue. Ved nærmere Eftersyn viste det sig heldigvis at være en ufarlig Paravane, en af de Jernflydere, som Ministrygerne lader slæbe efter Skibet, naar de er ude for at stryge Miner. Nu reddede vi tilmed baade Trawl og Fangst ved uden Risiko at kunne skære et Hul i Nettet, som Paravanen kunde hejses ud igennem, men vi fik et Indblik i, hvor livsfarligt ogsaa Trawlfiskeriet kan være efter seks Aars hensynsløs Krig.

Kort Besøg i Conakry.

Fra Freetown gik det nordpaa til Byen Conakry i Fransk Vestafrika. Her laa vi kun en enkelt Dag, men jeg fik dog lige Tid til at

komme i Land og kigge paa den smukke By. Det gik saa videre mod Nord, og i den følgende Uge havde vi travlt med Fiskerier. Efterhaanden faldt Temperaturen til ca. 22° i Skyggen, og vi frøs med Anstand!

Malariabekæmpelse i Bathurst.

Skærtorsdag den 16. April naaede vi Bathurst, Hovedstaden i den lille britiske Koloni Gambia, der strækker sig 350 km ind i Landet paa begge Sider af Gambiafloden som en smal Landstrimmel. Bathurst ligger paa en lille Ø, der er adskilt fra Fastlandet ved Mangrovesumpe, som naar næsten helt ind til Byen.

Bathurst anses for at være den farligste Malariaby i Verden, og man gør sig de største Anstrengelser for at bekæmpe Sygdommen, idet man først og fremmest søger at udrydde de Moskitøer, der overfører Mikroberne.

Som et Led i Bestræbelserne for at komme Klækningssteder med stillestaaende Vand til Livs, blev det for nogen Tid siden paabudt, at alle de ejendommelige, tykstammede Baobab- eller Abebrødstræer skulde fældes, da det Vand, der samler sig i de næsten altid hule Stammer, er et rent Eldorado for Myggelarver. Selvfølgelig er enhver Form for Tagrender banlyst i Byen, og man maa stædig være paa Vagt over for de Indfødte for at undgaa, at de lader Blikdunke og Konserveresdaaser staa og flyde paa et eller andet afsides Sted; man har endda Eksempler paa, at en Dyrge oversavede Kokusnøddeskaller har været tilstrækkeligt — saa lidt Vand skal der faktisk til, for at Myggelarverne kan trives.

En sjov Form for Skolegang.

Om Søndagen foretog vi allesammen en lang og interessant Udflugt med Bil ind i Landet. Jorden er kun i ringe Grad opdyrket — langt det meste er aaben Skov med den ranke Viftepalme som det dominerende Træ. Kun hist og her findes vidtstrakte Marker med den lave Jordnødderplante, og Jordnødder er da ogsaa Gambias vigtigste Udførselsvare. Andre Steder saa vi Rismarker, der nu i Tørtiden var ganske udtørrede.

Vi kom igennem adskillige Negerbyer, der alle bestod af dekorative Straahytter, som var omgivet af Hegn af Bambusrør. I en af disse Byer gjorde vi Holdt paa Torvet, og her saa vi et morsomt Syn: Under et Træ sad ca. 20 smaa Dreng, hver med en Tavle beskrevet med snørklet Araberskrift foran sig og læste højt i Munden paa hinanden, idet hver især af sin Stemmes fulde Kraft læste det, der stod skrevet paa hans Tavle.

Den danske „Atlantide-Ekspedition“ har fundet mange ukendte Dybvands-Dyr.

Storm-P's Opfattelse af vore Fangster! („B.T.“)

Læreren sad midt og frydede sig over sine Elevers Dygtighed, men han har umulig kunnet kontrollere eventuelle Fejl, da det var haabløst at skelne den enkeltes Stemme i alt dette Halloj! Saa godt som alle de Indfødte hernede er Muhammedanere, og enhver Landsby med Respekt for sig selv har sin egen Moské.

Gambia har et meget rigt Fugleliv; vi saa Trainer, der var 1,25 høje, fiskende Pelikaner m. m., og jeg havde under hele Opholdet travlt med at skindlægge store og smaa Fugle — den største var en stor Grib med et Vingefang paa mere end en Meter.

Spejderbevægelsen i Bathurst staar for en stærk Opblomstring.

Der findes naturligvis ogsaa Spejdere i Bathurst, og jeg talte med nogle Stykker af dem. Blandt disse var den europæiske Scout-Commissioner, der fornylig er kommet hertil og nu rigtig skal til at tage fat paa at bygge Spejderbevægelsen i Byen op.

Delfinkranier m. m. i Dakar.

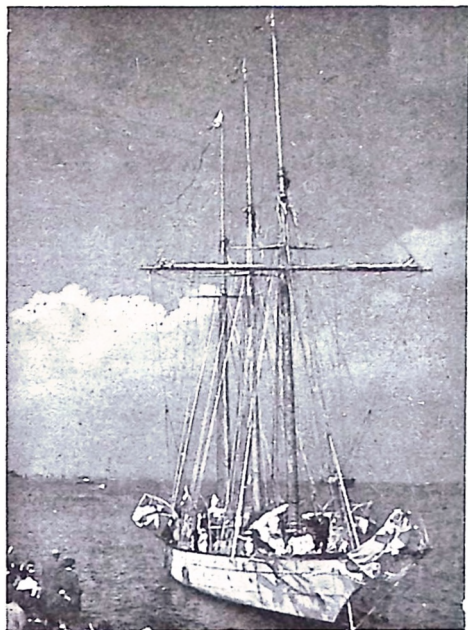
Den sidste Havn, vi anløb, inden vi forlod det mørke Fastland, var Dakar, Hovedstaden i det kolossale Landomraade, der sammenfattes under Navnet Fransk Vestafrika. Dakar er en stor By og samtidig en overordentlig smuk By. Man maa lade Franskmændene, at de forstaar at faa en By til at tage sig ud — brede Boulevarder med skyggefulde Træer, store, stjerneformede Pladser, pragtfulde Bygninger og overalt et Væld af de skønneste af Sydens Blomster.

Vi havde nok at tage os til i de Dage, vi laa i Dakar. Vi Zoologer aflagde Besøg paa det store naturvidenskabelige Institut og blev hjertelig modtaget af de franske Kolleger. Da vores Hvalspecialist, Dr. Fraser, kiggede paa Instituttets Samling af Delfinkranier, opdagede han to Kranier af en meget sjælden Delfin, pudsigt nok den samme, som vi i sin Tid havde jaget ved de Kap Verdiske Øer, men som dengang var gaaet vor Næse forbi. Glædesstraalende fortalte man os, at der i 1943 var strandet ikke mindre end 151 af disse store Delfiner ved en Landsby Nord for Dakar, og at det var sandsynligt, at der endnu var et Par Kranier tilbage derude.

Vi af Sted i en Lastbil, saa hurtigt vi kunde og ud til Landsbyen og, jo minsanden, der laa to næsten hele Kranier nede paa Stranden.

Paa Markedet i Dakar mødte jeg disse fire mørkhudede Spejdere.

Hjemme igen —

Det ene blev brugt til Understøttelse for en af de tunge Fiskerbaade, der laa trukket op paa Stranden — det var ogsaa en Maade at behandle et Kranie paa, som ethvert Zoologisk Museum Verden over vilde betale næsten hvad det skulde være for at faa Fingre i, men de gode Fiskere kunde jo ærlig talt ikke vide bedre!

En anden Dag fik vi forevist Dakars og sikkert Afrikas største Jordnøddesfabrik, der er grundlagt og ejes af en Dansker. *Her behandles pr. Dogn 250 Tons Jordnødder*, hvoraf der vindes 75 Tons Olie og 100 Tons Foderkager, mens Resten, d. v. s. Skallerne bruges til Brændsel i det mægtige Fyranlæg — det er store Forhold.

Ja, og saa var vi jo til Marked, idet vi var saa heldige at opholde os i Dakar den Dag, det store, aarlige Marked med Diplomuddeling o. s. v. foregik. Paa og omkring Byens største Plads udfoldede der sig et broget Liv. Hele Pladsen rundt udstilledes der og solgtes de flotteste Gronsager, jeg nogensinde har set, og inde i en stor Bygning var der Udstilling og Salg af Guld- og Sølvvarer; særligt kunstfærdige Ting havde nogle vildt udseende Mauritanere, der kom nordfra og havde det fjerne Ørkenblik i deres gnistrende sorte Øjne. Andre Steder saa vi Udstilling af pragtfulde Skindtæpper, af Silketøjer, Træskærearbejder o. s. v., og paa aaben Gade sad Kvinderne og kartede og spandt Uld og Hamp, fremstillet af Sisalagaven; paa primitive Trævæve blev Ulden derpaa vævet til lange, farveprægtige Tojstrimler, der syedes sammen til store, dejlige, men himmelraabende dyre Tæpper.

(Sluttet Side 180).

Paa Jagt efter Dyrespor

Der findes rundt omkring i Trops- og Patruljelokaler mange søre Klumper af Gips, der smykker sig med Navnet: Gipsafstøbning af det og det (?) Dyr. En hel Del af det er ikke godt — for ikke at sige, at det er direkte vildledende, idet vedkommende Dyrs Sporafttryk i hvert Fald aldrig har set saadan ud.

Grunden til denne sørgelige Tingenes Tilstand er, at den, der i sin Tid foretog Afstøbningen af Sporet, vidste *noget* om Forbindelsen mellem Gips og Dyrespor, men han vidste ikke nok.

Lad os derfor i Fællesskab kigge lidt paa Teknikken ved Afstøbning af Sporafttryk, for nu er det jo netop Tiden, hvor vi i de fugtige Skove og paa opblødte Markveje kan træffe de helt fine Spor.

Og naar du saa har læst disse mine Udgydelser, er du, om jeg kender dig ret, sikkert den, der sammenbiddt siger: »Skam faa mig, om jeg ikke inden Jul skulde være Mand for at skaffe et Par Afstøbninger til Patruljens Samling, der siger Sparto til, hvad de andre Fummelfingre har præsteret eller vil kunne præstere!«

Gips eller Paraffin?

Vil du virkelig gøre noget ud af det, skal du anvende Paraffin til Negativerne. (Negativet er den foreløbige Afstøbning, du tager ude i Naturen, og som viser Sporafttrykket som en Forhøjning. For at opnaa en *naturlig* Afstøbning af Sporet, laver du dig, naar du er kommet hjem, et Positiv ved at tage en Gipsafstøbning af Negativet; herom nærmere senere).

Paraffinen har flere Fordele fremfor Gips. For det første er den i smeltet Tilstand mere tyndt-flydende og trænger derfor lettere ud i alle Ujævnheder; dernæst er man ikke afhængig af Tilstedeværelsen af Vand, og endelig, som det vigtigste, er der større Chancer for at kunne lave smukke Positiver, fordi den »slipper« bedre. Paa den anden Side kræver Afstøbning i Paraffin, at man medbringer et Spritapparat eller til Nød et Par Stearinskaale for at faa Paraffinen smeltet. Dernæst er Paraffin ret dyrt, men hvis du senere sørger for at faa lavet et Positiv af dit Paraffinnegativ, kan dette bagefter smeltes om og bruges paany.

Vi starter med Negativet

Har du i Skoven eller paa Marken fundet et Spor, sætter du en Pind i Jorden, og med Spo-

ret som Centrum leder du i en stadig større Cirkel for at finde et endnu tydeligere Aftryk. Den bedste Jordbund er klæg Lerjord eller vaadt Sand og for de smaa Pattedyr som Egern og Hermelin det fine Slamlag, der bliver tilbage, naar Vandet fra Pytterne er fordampet. Glem heller ikke at kigge efter i de udtørrede Grofter — de fungerer som Veksler for en Masse mindre Dyr.

Naa, vi har omsider fundet det Spor, der passer os bedst. Ved at puste og ved Hjælp af en Fjer fjerner vi med yderste Forsigtighed eventuelle Græsstraa, Pinde, Smaasten o. l., der er faldet ned. Saa er vi klar til Afstøbningen.

Gips

Det almindeligste er jo og vil nok fortsat være Gipsen. Bedst egnet er Alabastergips, men ogsaa Gips Nr. 1 tilsat lidt Alun er godt. Gipsen bør opbevares i en tætsluttende Blikdaase, saa den holder sig absolut tør og fri for Klumper. I et medbragt Krus eller en tom Konserverdaase udrøres Gipsen nu i Vand paa den Maade, at man under stadig Omrøring med en flad Pind drysser Gipsen i lidt efter lidt, indtil man faar en lind Grød ud af det. Eventuelle smaa Klumper knuses mellem Pinden og Beholderens Væg, og Luftblærer, der ligesom Klumper absolut maa undgaas, fjernes ved at støde Beholderen haardt mod Jorden efter endt Omrøring.

Ved Hjælp af en Strimmel Karton og to »Clips« har du i Forvejen lavet en firkantet eller afrundet »Manchet«, som sættes ned over Sporet paa en saadan Maade, at der er rigelig med »Luft« omkring Sporet paa alle Sider.

Saa er Tidspunktet kommet, hvor Gipsen hældes i, ganske forsigtigt og lidt ad Gangen! Nu og da lægger du dig ned og puster omhyggeligt Gipsen ud i de fjerneste Hjørner og Spidser. Saa lidt mere Gips i, puste lidt igen og saaledes blive ved, indtil Gipslaget alt efter Sporets Størrelse er 1½—3 cm tykt.

Inden Gipsen er helt størknet, indridser du Dyrets Navn, Findestedet og Datoen paa Bagsiden. Efter en god halv Times Forløb vil Gipsen være størknet tilstrækkeligt til, at du forsigtigt kan løfte Afstøbningen op, fjerne Manchetten og børste det værste Jord af. Under Transporten hjem er det tilraadeligt at beskytte Sporsiden med Papir, lidt Græs el. lign.; efter Hjemkomsten renses Sporet helt for Jord, Siderne skæres til, saa de er helt lige og staar vinkelret paa hinanden, og Sporet stilles til Eftertørring i Solen eller ved en Ovn.

Paraffin

Til Smeltning af Paraffin kan anbefales en Konserverdaase. Den smeltede Paraffin hældes i paa samme Maade som Gipsen, men det er ikke nødvendigt at puste. Man skal være meget omhyggeligt under Transporten, da Paraffinen paa varme Dage har det med at blive blød og bøjelig!

Stearin

Nu skal det jo nok passe, at netop den Dag, du finder et særligt fint Spor, har du hverken Gips endstige Paraffin med dig. Men væn dig til altid at gaa med et Par Lysestumper i Lommen eller i Rygsækken — de er anvendelige til mange Ting og kan ogsaa bruges i en snæver Vending til Afstøbning. Du laver paa sædvanlig Vis en Manchet og holder det tændte Lys skraat nedad, ganske tæt ved Sporet, saa Stearinen drypper ned paa Sporet. Hvis du sørger for at pakke Afstøbningen godt ind i Papir eller Græs og lægger den i en Æske, behøver den ikke at være mange Millimeter tyk.

Positivt

Saa kommer vi til det svære: At lave et Positiv! Dette gøres som nævnt ved at tage en Gipsafstøbning af Negativet, og det vanskelige bestaar i at faa det færdige Positiv skilt fra Negativet, uden at der sker Ulykker. Og det sker der meget tit, især naar Negativet er af Gips. Helt umulige at have med at gøre er Gipsnegativer af dybe Spor, f. Eks. Hjortespor, hvor Klovene har spærret sig lidt fra hinanden nede i Jorden. Det er komplet haabløst at faa skilt Positiv og Negativ ad. Er Negativet derimod af Paraffin, kan det, naar Positivet er størknet, opvarmes lidt og ligefrem smeltes ud.

Iøvrigt er Fremgangsmaaden denne: Negativet indsmøres i et tyndt Lag af et eller andet Fedtstof, f. Eks. grøn Sæbe, Vaselin eller Voks. Derpaa anbringes det med Sporet opad i Bunden af en Æske eller Papirbakke, der har samme Størrelse som Negativet. Æskens Sider støttes med Klodser el. lign., for at de ikke skal bule udad, naar Gipsen hældes i. Dette sker nu, og naar den er fuldstændigt størknet, fjernes Klodserne og Æskens, og Positiv og Negativ skilles ad; eventuelt maa man forsigtigt lirke med en Knivspids, der stikkes ind imellem, for at faa dem fra hinanden.

Afpudsningen

Tilbage er nu at gøre Afstøbningen holdbar og naturtro. Det første opnaas ved at Cigarkassetræ at lave en lille Kasse, der lige passer til Sporet. Paa en af Siderne eller nedenunder skriver man Dyrets Navn, Findested og Datoen og evt. yderligere Oplysninger (højre eller venstre — Forben eller Bagben — i Gang, i Trav eller i Galop — Jordbundens Beskaffenhed o. l.).

For at gøre Afstøbningen naturtro, kan man benytte sig af forskellige Kunstgreb. Først stryges Gipsen over med et ganske tyndt Lag af Snedkerlim, over hvilket man strør et tyndt Lag af fint Grus. Naar det er tørret helt, maler man hele Sporet i en passende Jordfarve. Man laver sig en Blanding af egnede Tubefarver (f. Eks. mørk og lys Okker, Terre de Sienne, brændt Umbra og evt. lidt sort) og rører den ud i Terpentins, tilsat en Smule Malerolie. Prøv dig frem, f. Eks. paa Bagsiden af Sporet. Den smukkeste Virkning opnaas, hvis man kan beskygge selve Sporet en lille Smule, men pas paa, det er vanskeligt, og man kommer let til at give for meget.

— En god Samling af Dyrespor er noget af en Sjældenhed, fordi den dels kræver Kendskab til Dyrene og deres Vaner, dels Taalmodighed og en vis Fingerfærdighed. Netop derfor kan jeg

Klar til Gipsafstøbning

Paa Billedet ses Kartonskrimmelen omkring Sporet, Posen med Gips, Feltflasken med Vand, Kruket til Udrøring af Gipsen og Delken. (P. Valentin Jensen fot.)

ikke noksom opfordre dig til at kaste dig over dette Emne — det vil kunne hjælpe dig frem til at blive den store Sporjæger, for hvem Dyrenes Spor er som en aaben Bog.

White Fang

Bogen om Dyrespor

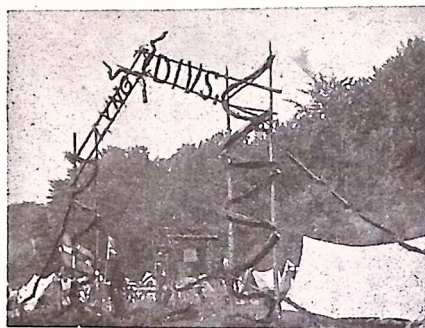
Nu vil du muligvis indvende, at du ikke ved ret meget om Dyrespor, men det træffer sig saa heldigt, at der netop nu i Sommer er udkommet en Bog om Dyrespor. Den hedder «Spor» og er skrevet af en 100 pCt. Fagmand, cand. mag. Valentin Jensen. Du kan købe den paa Depotet for 2,50 Kr., og nu skal du høre, hvad du faar for de Penge:

Først fortælles der om Dyrenes Gangarter, d. v. s. deres Maade at bevæge sig paa under Gang, Trav og Galop. Dette kan du nemlig direkte se af Sporstillingen, altsaa den Maade, hvorpaa de enkelte Sporaftryk er sat i Forhold til hinanden. Selvfølgelig er du klar over, at et Raadyr ikke bevæger sig gennem Verden paa samme Maade som en Grævling, men vidste du, at man paa Sporstillingen kan kende f. Eks. Ræven fra Hunden?

(Fortsættes Side 181)

KORPSLEJR-PORTALER

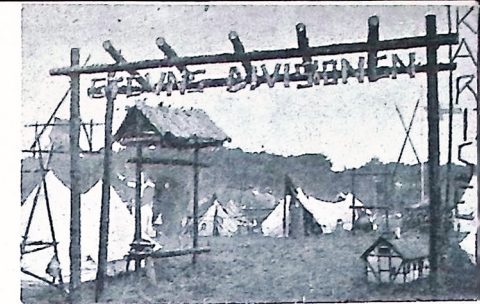
„Gylden Sax“, Sydhavsdivisionen, havde lavet denne monumentale Indgang.

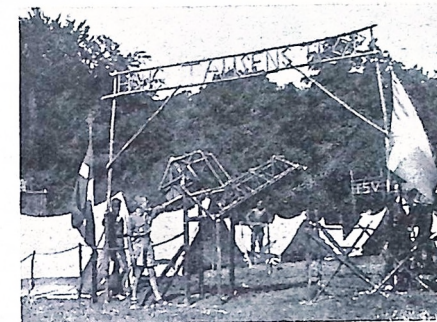
Naar man tager i Betragtning, at alle Materialer til Lejrarbejder og Portaler i Korpslejren skulde medbringes hjemmefra, var det egentlig imponerende at se den Idérigdom, der prægede først og fremmest Portalerne. Mr. Wilson, der bestemt ikke rutter med sin Ros, omtalte dem da ogsaa flere Gange i anerkendende Vendinger.

Paa denne Dobbeltside ser du et Udvalg af de mere karakteristiske, uden at det dog er lykkedes at faa alle de bedste med.

Det er kun ved de store Lejrsamlinger, i Korps- og Landsdelslejre, at vi har Brug for Portaler. I Troppens Sommerlejr ved Sø og Strand hører Portaler ikke hjemme, der er Troppen sig selv, og der behøves ingen »Dør« ud til den omgivende Natur. I de store Lejre er det derimod praktisk at tilkendegive, at her findes Indgangen til vedk. Trop eller Divisions Lejrplads, og vi vilde nødigt have undværet Portalernes brogede Mangfoldighed paa Ermelunds-sletten i Sommer.

Gennem Stevns Divisionens solide Portal kom man ind til „Mor Karens Hus“, Rølløsaarnet m. m.

Lyng og „Hugorme“ paa Lyng Divisionens morsomme Portal.

3. Odense Trop, Ugletroppen, havde Ugler overalt — endog paa Flagknappen.

To flot bemalede Totempæle ved Dyssegaard Trops Indgang. Bagved en Slangetotem.

1. Grøndalsvænges Portal med Navnet i Selvgarnsplating og en fiks Laage.

Over Hærulf Divisionens Indgang sad et stort Kort over Sønderjyllands Spejderbyer.

Hans Tavsens Trop hører hjemme omkring Langebro i København, og en fortrinligt udført Model af Broen tjente som „Dør“ ind til deres Lejrplads.

At Esbjerg er Danmarks Fiskerby ses let paa 1. Esbjergs Portal.

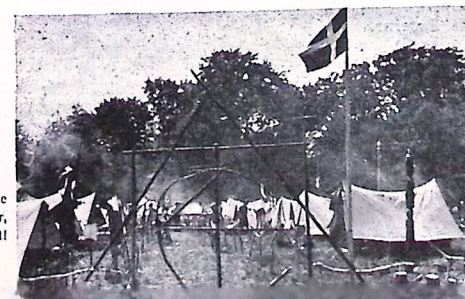

Yderst original var 1. Vejle Trops Indgang. En kæmpemæssig Lilje i Halmfletning.

1. Aarhus Trop havde benyttet Byvaabnet til deres Indgang

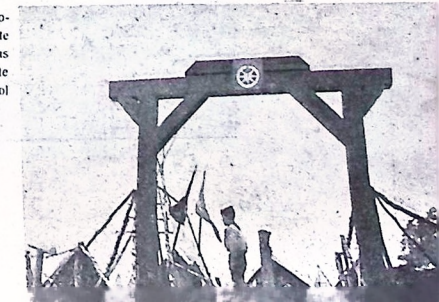

Charlottenlund Kolonnens Portal var i afrikansk Stil som den øvrige Lejrplads.

Chr. IV's Trop, Hillerød, benyttede Kongens Initialer som Svingdør, ganske fikst, ikkesandt!

Ermelund Kolonnen brugte Dyrehavens røde Porte som Symbol

Ulvenes Sider

Lyt her, oh Ulve, det er den gamle Baloo, der taler

»Har der mon nogensinde levet en Dreng, der som Mowgli er blevet opdraget hos Ulvene?« Er Historien om Mowgli sand? Saaledes har sikkert mange af jer spurgt jeres Fører, og spørger I mig, saa maa jeg svare, at jeg ikke ved, om netop han har levet, men at jeg ofte har hørt fortælle, at der virkelig af og til findes Børn, der er opdraget hos Ulve, saa der er altsaa intet i Vejen for, at ogsaa han har været en virkelig Dreng. Disse Børn kan ikke tale som Mennesker, fordi de aldrig — som I — har lært det. De udtrykker sig med Dyreløde, de kryber som Regel paa alle fire ligesom Dyrene, gaar ikke paa to Ben som vi.

Op saa forleden Dag stod der igen i en Avis om en saadan Dyredreng. Han var blevet set af nogle Jægere i Syriens Ørken. De saa midt i en Flok Gazeller noget, der lignede et Meneske. De

fangede ham, skønt det var svært, da han løb næsten lige saa hurtigt som Dyrene. Og det var en Dreng paa 14 Aar. Det viste sig, at han kun drak Vand og spiste Græs, altsaa levede ganske som Gazellerne.

Han blev nu anbragt paa et Børnehjem, og da han vilde stikke af, bandt man ham paa Hænder og Fødder. Stakkels Dreng. Han var sikkert meget lykkeligere blandt de vilde Dyr.

Saa det kan altsaa godt være, at ogsaa Mowgli var en virkelig Dreng.

God Jagt

Baloo.

12 Duelighedstegn

I »Mowgli Flok« i Stokkemarken paa Lolland har ikke mindre end 4 Ulveunger paa samme Tid taget alle 12 Duelighedstegn. Det er: Bent Petersen, Jørgen Andersen, Freddy Hansen og Benny Jacobsen, der alle er gaaet til Opgaven med Lyst og Energi.

Bent, Jørgen, Freddy og Benny

3 Bandeførere fortæller om

Ulvelejr i Kong Eriks Flok

Turen til Lejren.

Mandag den 1. Juli ved ca. 10-Tiden tog vi af Sted fra Helsingør Banegaard og tog til København; der skete ikke noget paa denne Tur. I København skiftede vi om i Toget til Næstved, og paa denne Tur spiste vi vores Madpakker. Da vi kom til Næstved, var der en Times Ophold, saa var der nogen af os, der gik i Byen, og nogen holdt Vagt ved vore Rygsække, og paa denne Maade gik Tiden. Saa skulde vi endelig videre, og det var den bedste Del af Turen, for vi kørte i Skinnebus, men det varede uheldigvis ikke saa længe, og saa kørte vi endda en Station for langt. Naa, saa maatte vi vente, til Finn kom med Bilen og kørte Rygsækkene til Lejrpladsen, og saa gik vi de tre km til Lejrpladsen. Da vi kom derud, var vi godt trætte og krøb i Poserne.

Bæver.

Udflugten til Karrebæksminde.

Onsdag skulde vi til Karrebæksminde for at gaa i Vandet. — Da vi havde spist Morgenmad, startede vi. Det var fint Vejr, Solen skinnede, og vi svedte paa den ca. 7 km lange Vej til Næstved, men vi kom da dertil. Da vi saa kom ned

til Havnen, sad vores Kokke og smurte Mad til os, vi gik straks i Gang med at spise den, og det var hurtigt gjort. Vi skulde have været med en Damper, som hed S/S Thor, men den havde faaet Maskinskade, og de vidste ikke, hvornaar den kunde blive færdig, saa var der ikke andet at gøre end at sejle med M/S Svend. Det var en dejlig Tur gennem Kanalen, vi sejlede næsten en halv Time, men endelig naaede vi Karrebæksminde, som ligger paa Øen Enø. Derfra, hvor Baaden lagde til, var der ikke ret langt ned til Stranden, hvor vi tog Badetøjet paa og gik i Vandet. Et Stykke ude laa der en Tømmerflaade, hvorfra man kunde springe paa Hovedet i; det var dejligt forfriskende.

Vi gik i Vandet to Gange samt spiste Is og drak Sodavand. Men det var blevet noget sent, saa vi maatte til at tænke paa Turen tilbage til Lejren. Vi tog Tøjet paa og gik ned til Havnen, hvor vi gik om Bord i M/S Viking og sejlede tilbage til Næstved.

Vi var ikke kommet ret langt, før der kom en Lastvogn, som vi fik Lov til at komme med, den skulde forbi vores Lejrplads, saa vi blev kort lige til Døren.

Saa spiste vi Aftensmad, vaskede op, legede, og saa var det blevet Sengetid.

Mowgli.

Den almindelige Dag i Lejren.

Vi begyndte Dagen Kl. 7 med Morgenløb og Vask. Derefter spiste vi Vandgrød og højste Flaget. Køkkenholdet vaskede op. Brændeholdet hen-

tede Brænde, og Friholdet legede, eller hvad de ellers kunde finde paa. Da Holdene var færdige, gik vi hen og badede i en Aa, der laa lige ved Lejren. Der var dejligt, men der var ikke saa dybt, saa vi kunde svømme. Det var blevet Midtag, og vi gik hjem til Lejren og spiste. Maden var god. Vi fik Bøf og Kærnemælksskoldskaal. Holdene lavede deres Arbejde. Derefter gik Dagen med Lege, Øvelser, Badning og Haandbold. Vejret var dejligt, Solen skinnede. Derfor var der mange, der blev helt røde paa Ryggen og i Ansigtet. Kl. ca. 6 fik vi Aftensmad. Derefter legede vi, til vi skulde tage Flaget. Kl. ca. 9 var vi i Poserne og laa og skrev Dagbog, som vi skrev allesammen og lavede Tegninger i. Kl. 10 var der omtrent Ro.

Graabrør.

Lidt om Løver

Af Robert Baden-Powell

Her er Historien om Løjtnant Hunt, der skød fem Løver paa mindre end to Minutter!

Han saa et Løvehovede, der kiggede paa ham fra en Busk tæt ved. Han fyrede. Dyret dukkede sig tilsyneladende og kiggede saa frem igen. Han fyrede igen, og Løven gjorde det samme igen. Dette gentog sig tre Gange og holdt saa op. Hunt gik hen til Stedet og fandt fire døde Løver og en femte, der var døende. De havde alle efter Tur taget ham i Øjesyn og havde alle maattet lade Livet!

Det følgende har jeg selv oplevet. Jeg var en Dag, mens jeg opholdt mig i Kenya i Østafrika, ude paa Tur med min Svigerinde. Med min Kikkert afsøgte jeg Terrænet foran mig og ser pludselig fem Løver, der sidder og kigger paa os et Stykke borte. Jeg rækker Kikkerten til min Svigerinde og beder hende kigge paa en bestemt Busk. Hun blev jo lidt nervøs, da hun i Kikkerten saa en Hunløve sidde med fire Unger i en Række ved Siden af sig og nidstirre os.

Man kunde næsten høre Løvemoderen sige til

sine Børn: »Kig nu rigtigt paa de hvide Mennesker derhenne, Børn. Hvis de ser jer, peger de paa jer med en Stok, og saa siger det »Bang«, og i næste Øjeblik er I døde eller saarede. Derfor maa vi hellere se at komme af Vejen. Nu prøver vi at snige os bort uden at blive set. Jeg giver et Marvben af en Zebra til den, der gør det bedst.

Saa, Percy, du begynder. — Aah, du slemme Dreng, du holdt Halen for højt. Saa Algernon, saa er det din Tur. — Udmærket, men en Smule for hastigt. Ja, saadan Alice, kryb bort paa Bu-

Løver kan ikke li' Biler!

(Tegning af B.-P.)

gen. Saa, nu maa jeg vist ogsaa se at komme væk!

Op hele Familien »smeltede« simpelthen bort i det høje Græs som havde nøjagtigt samme Farve som den brungule Pels.

Formiddagen gik nemt for de fire paa Udkigsposten. Kl. 12 kom Erik og sagde, at de skulde spise. »Og Ejnar, du kommer til at agere Læge, Frede har lige brændt Armen.«

»Henning, du bliver her og holder Udkig. Jeg kommer og afløser dig, naar jeg har spist,« sagde Ejnar.

De skyndte sig hen for at se paa Fredes Arm, det var nu ikke saa slemt, men det gjorde alligevel temmelig ondt, og den stærke Sol kunde jo godt genere Saaret. Ejnar fik Samariterkassen frem, han smurte noget Perubalsam paa, lagde et lille Stykke Gaze over, som han fastgjorde med Plaster. Frede ømmede sig lidt.

»Patienten blev i stærkt lidende Tilstand ført til den nærmeste Høstak,« skraalede Hans og tog de dejlige ristede Pølser af Ilden, og snart sad de seks Viber ivrigt gumlende henne i Skyggen ved Træerne.

Eftermaden var kold Kærnemælk med Sukker og revet Rugbrød i, det smagte herligt i Varmen.

»Nu gaar jeg hen og afløser Henning,« sagde Ejnar, da han var færdig. »Han er nok ved at omkomme af Slut.«

Kl. 4 om Eftermiddagen sad de alle syv forsamlede henne paa Udkigsposten. Pludselig foer Erik op med et dæmpet Raab:

»Der kommer Falkene!«

Og ganske rigtig, langt henne paa Vejen kom Falkene rullende.

»Nu holder I Mund,« hviskede Ejnar, »de skal ikke opdage os.«

Snart var Falkene lige ud for Udkigsposten. De kørte meget langsomt, og Ejnar var helt bange for, at de var opdaget, men heldigvis, snart forsvandt Falkene op gennem Indkørslen til Gaarden.

»Naa, nu gik Musen i Fælden,« lo Henning.

Viberne gik hen til Lejren, mens Ejnar beordrede Hans til at blive og se, naar Falkene kørte til deres Lejrplads. Erik holdt ham med Selskab. Da der var gaaet et Kvarters Tid, kom Erik og meddelte, at Falkene var cyklet derom, og nu fik Viberne travlt med at rejse Teltet.

Det var endnu lidt for tidligt at spise til Aften, og Ole, Henning og Ejnar prøvede, hvem der kunde klatre højest op i Træerne omkring Lejren.

Pludselig gav Henning et Raab fra sig: »Jeg kan søremig se Falkenes Lejrplads.«

»Hvor?« raabte Ejnar, han sad højt oppe i et andet Træ, men kunde dog ikke se noget. »Jeg maa ned efter Gerts Kikkert,« raabte Henning og klatrede ned fra Træet og hentede Kikkerten.

Baade Ole, Ejnar og Henning var nu oppe i det samme Træ, og ganske rigtigt, herfra kunde de i Kikkerten tydeligt se Falkene i Færd med at rejse Lejren.

»Den er knippel,« sagde Ejnar. »Herfra kan vi jo, lige til det bliver mørkt, holde Øje med, hvad de foretager sig.« Henning fik Lov til at tage første Post i Træet, og Hans og Erik blev hentet hjem. Nu var Posten ved Vejen jo overflødig.

Klemmerne blev smurt og trods Varmen spist Rub og Stub. Hans og Erik blev under mange Paabud om Forsigtighed sendt op til Gaarden med Spanden til Mælk til næste Morgen; de skulde jo nødig løbe paa et Par Falke.

Aftenen kom med Kølighed og Skygge, og Drengene laa paa Græsset foran Teltet og lagde Slagplaner for Natten. Det ene Forslag efter det andet blev forkastet; men Ole vandt til sidst stor Tilslutning ved at foreslaa, at de altid kunde tage derover, saa bød der sig nok en Lejlighed til at drille Falkene.

»Ja, men vi maa vente, til det bliver mørkt, og en af os maa i hvert Tilfælde blive og holde Vagt i Lejren.« »Ikke mig, ikke mig!« raabte de i Munden paa hinanden.

»Ja, ja, men saa maa vi trække Lod, det er da

retfærdigt.« Ejnar lavede syv smaa Papirlapper, satte et Kryds paa de seks, rullede dem sammen og puttede dem ned i sin Spejderhat.

»Nu tager I hver en Kugle, og den, der faar den uden Kryds, maa blive her.« — Hans blev den uheldige, hans Skuffelse var stor, da han maatte blive tilbage i Lejren, medens de andre seks Kl. 22 drog af Sted mod Fjendens Lejr. Alt var roligt og stille, medens de vandrede op gennem Skoven; men mere og mere forsigtig gik de, jo nærmere de kom Lejren.

»Naa, de har nok Drikkevand i Nærheden,« sagde Ejnar og sprang over en temmelig bred, mudret Grøft.

»Nu maa vi hellere holde Udkig her,« fortsatte han hviskende, og de kravlede allesammen om bag nogle Buske.

De kunde nu mellem Træerne se Falkenes Lejr, men alt var stille, det saa endda ud, som om der ikke engang var Vagter. »Mon de sover allerede?« hviskede Henning.

Men de blev hurtigere revet ud af Spekulationen, end de havde regnet med. Frem af Krattet til venstre for Vejen styrtede pludselig samtlige Falke. Det var en Overrumpling. Snart rasede der en voldsom Kamp. Falkene vilde have Hævn, men Viberne var ikke tabt bag af en Vogn.

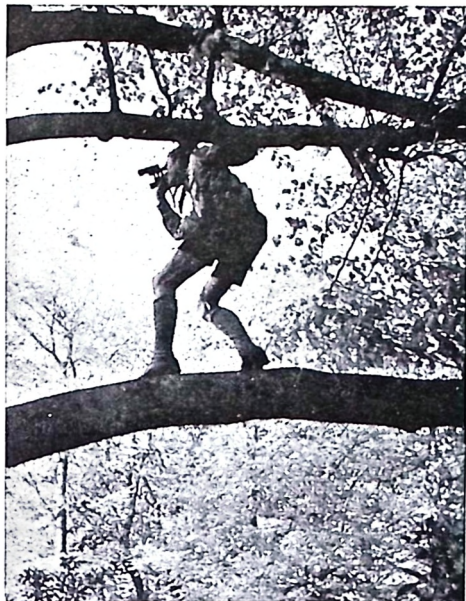
Karl Gustav styrtede sig over Ole: »Naa, nu skal du faa Tak for sidst!« — »Bare tag den med Ro, min Ven,« raabte Ole, og snart rullede de rundt i Græsset i et vældigt Livtag.

Det saa galt ud for Viberne. Ejnar laa i Græsset med Simse siddende oven paa sin Mave. »Overgi'r du dig?« skraalede Simse.

»Nej, om jeg gør,« sagde Ejnar, og med et Sæt vippede han Simse omkring i Græsset. Simse fik saa stærk Fart paa, at han rullede ned ad Skrænten og havnede med et vældigt Plask i Grøften. Falkene blev noget forvirrede, da de saa deres heltemodige Anfører dukke op fra Grøften, drivende af Vand.

Og dette Øjeblikks Forvirring benyttede Viberne sig af. Snart var Falkene jaget paa Flugt hen mod Lejren. Ole, Henning og Erik vilde gerne have tævet dem lidt mere, men Ejnar kommanderede Stop, og de lidt havarede Viber forsvandt i Skovens Mørke. Oles Næse blødte, og de andre havde ogsaa faaet Rifter og Skrammer, og Tøjet var mere eller mindre revet af dem; Fredes fine Forbinding var gaaet sig en Tur, men han var kry endda, og den tavse Gert var blevet helt veltalende: »Aah, hvis vi havde haft Hans med ogsaa, saa havde vi klaret os,« sagde han.

Henning spyttede Blod, han havde faaet et Slag paa Læben. »Naa, det gik da helt godt, eftersom vi saadan blev overrumplede.« — »Ja, hvordan Søren kunde de opdage os?« spurgte Ole,

Henning fik Lov at tage første Post i Træet.

»jeg troede da ikke, de vidste, at vi var her.«

»Naah,« smilte Ejnar, »de er vel ikke Spejdere for ingenting.«

Hans ventede dem med stor Spænding, og da han havde faaet Referatet, grinede han saa hjertelig af dem, at Ole nær var faret i Hovedet paa ham, Kampiveren sad ham endnu i Blodet.

»Nøh, kan I nu holde Fred?« sagde Ejnar, »og hvad mener I om en Kop Te oven paa den Omgang?« Forslaget vandt Tilslutning, og der blev tændt Baal. Nu, da de var opdaget, behøvede de ikke at være saa forsigtige. Og Samariterkassen kom rigtig i Brug, det var ikke saa lidt Jod, der gik til alle deres daarlige Steder.

Ejnar fordelte Nattens Vagter; han selv og Frede tog Hundevagten. Men Natten gik, uden at der skete noget. Henning og Ole sad oppe i Udkigstræet, da Solen stod op.

Kort efter vækkede de deres Kammerater, og paa mindre end to Timer var Havregroden spist, og Lejren brudt. Efter at have sagt Farvel og Tak til Forvalteren svang Viberne sig i Sadlen, og fremad gik det mod det sidste Maal — de vilde jo gerne være de første, der meldte af hos Tropsforeren ude ved Katholm.

Det blev en dejlig Tur i den dugfriske Morgen. Da Klokken var 8½, naaede de Katholm Skov, og de diskuterede ivrigt, om de nu ogsaa var de (Sluttes Side 181).

Azorerne midt i Atlanterhavet.

Saa stod vi atter ud paa et af Ekspeditionens lange Stræk. Vi havde haabet at kunne løbe direkte til Plymouth i England uden Ophold, men af Storm og Modvind blev vi efterhaanden tvunget saa langt vestpaa som til de azoriske Øer, der ligger omtrent Halvvejen til Amerika.

Dog, de faa Dages Ophold paa disse frugtbare portugisiske Vulkanøer horer ikke til de daarligste Minder. Vi lagde ind til den lille By Horta, der ligger lige overfor en vældig Vulkan, Pico. Her paa Azorerne lever stadig de gamle Hvalfangertraditioner, endnu den Dag i Dag harpunerer man de indtil 15 (femten) m lange Spermacethvaler (Kaskelotter) fra aaben Baad med Haandharpuner. Vi saa det store Hvalkoger, men desværre var Vejret saa slet, at der ikke blev drevet Jagt i de Dage, vi var der. Hver Sommer harpunerer der alene her i Horta 500 Hvaler.

Hjemme igen.

Om Resten af Rejsen er ikke stort at berette. Det glade Gensyn med Vennerne i Plymouth

og mit private Besøg i The Deep Sea Scouts' (Højsøspejdernes) Hovedkvarter — en Dags Ophold i Portsmouth — en fransk Visit i Le Havre, der ogsaa har lidt forfærdeligt under Bombardementer under Krigen — Kielerkanalen — det første Gensyn med Danmark — Storebælt og Øresund med Kronborg til Styrbord og endelig den overstrømmende Velkomst i København.

— Og saa er vi da hjemme igen! 13000 Sømil eller 23000 km har vi sejlet, d. v. s. mere end en halv Gang rundt om Jordkloden. Ufatteligt meget har vi set og oplevet, mange nye Venner har vi faaet derude i det fremmede, men lykkeligst er vi dog i Bevidstheden om, at vi kan være vore videnskabelige Resultater bekendt, og at vi paa værdig Maade har vist Dannebrog i fjerne Havne.

Torben
ik

Patruljeførerens Beretning om

Ørnenes bedste Tur

Divisionsturneringen nærmede sig. Paa Patruljeførermødet havde vi besluttet at tage paa Trops-week-end en Uge før Slaget skulde staa. Vi skulde prøve at lave den varme Mad, som vi skulde have til Turneringen, og hvad Drengene ikke fik at vide, vi skulde have et kort Natløb.

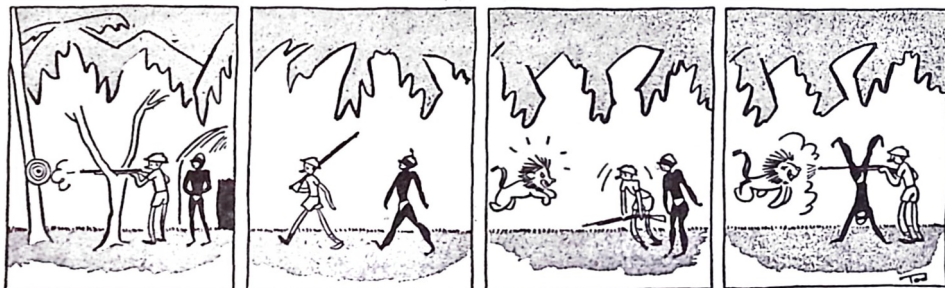
Vores Ørnepatrulje startede Lørdag Eftermiddag Kl. 3 til Føds mod den nærliggende Sophienholmskov (10 km). Vi havde alt Patruljeudstyret med foruden personlig Bagage. Knap 4 km udenfor Holbæk standsede en Bil bag os, og vi fik Lov til at køre med, lige til Vejen drejede ind i Skoven. Her stod vi af, takkede mange Gange og skyndte os op til Lejrpladsen ved Flagstangen. Vi rejste Teltene og indrettede Lejren. Efter at have spist de medbragte Klemmer samlede vi Brænde til Baalene og en mægtig

Dynge til Lejrbaalet. Kl. 8 begyndte vi at lave The (ægte), og et Kvarter senere ankom vor ny TF, Pillerik, og Denis (TA), og Patruljerne samledes til et pragtfuldt Lejrbaal, hvor vi snakkede om Turneringen og sang en Del Sange. Vi blev enige om, hvilken Sketch vi vilde opføre til Turneringslejrbaalet, og siden blev der serveret The med Basser til. Saa sluttede vi med »Altid frejdig«, og Drengene blev sendt til Køjs, medens Patruljeførerne fik Instruktions om Natløbet og Programmet for Søndagen.

Et Par Timer senere. Jeg vaagnede ved, at Pillerik stod og ruskede i mig. »Du sover godt,« sagde han, »nu er det jeres Tur til at starte. Her er Startmeldingen.« Jeg vækkede hurtigt de andre, og imens jeg klædte mig paa, studerede jeg Startmeldingen. Der stod saadan noget som: »Spejdere! Der er begaaet et Indbrud i en Frugtforretning i Igilso (en nærliggende Landsby). Tyvene er sikkert gaaet ad Sophienholmskovene til. Følg deres Spor fra Grusgraven. Banditus.«

Nede ved Grusgraven fandt vi en kæmpemæssig Pil af store Sten, og snart fandt vi et Spor,

Apropos Afrika...

som vi hurtigt fulgte ind gennem Skov og Krat. I Udkanten af en Lysning fandt vi en Melding: »Gaa 15 Skridt mod Vest, og derefter 100 m mod Nord.« Kompas havde vi selvfølgelig ikke noget af, men ved Hjælp af et Ur og Maanen fandt vi temmelig hurtigt Fortsættelsen af Sporet, der nu gik stejlt op ad Bakke. Paa Toppen af Bakken var der en ny Seddel, hvorpaa der stod: »Vend jer om og se, hvor smukt her er!« Og der var sandelig smukt. Foran os laa en stor Strækning med en Mose i Midten, og over det hele lyste Maanen fra en næsten skyfri Himmel. En lille Kilometer længere fremme fandt vi en Rebus, der i løst Tilstand sagde, at Skatten laa under Stenene, og der fandt vi en Appelsin til Patruljen. Vi skyndte os derefter hjem og genoptog den afbrudte Sovn.

Vi stod op Kl. 7 næste Morgen, lavede Havregrød, vaskede os og gjorde Teltorden. Grøden blev god, og da der var vasket op, holdt vi Morgenparade. Umiddelbart derefter startede vi paa et Patruljeløb. 1. Post var ved Divisionshytten, hvor vi havde Signalering, og vi fik Besked paa, at vi paa Vej til næste Post skulde indsamle Wood-craft Ting, hvis Forbøgstaver tilsammen dannede Ordet: *Foraarstegn*. Desuden havde vi undervejs Afstandsbedømmelse. Ved næste Post havde vi Kast med Redningsreb, og derfra fulgte vi et Spor, der bestod af Wood-craft Ting, anbragt paa forkerte Steder. Ved den sidste Post skulde vi gaa 3 Gange rundt om et Træ, hvori der var anbragt forskellige Ting; det var en ny, fiks Maade at lave en Kimsleg paa. Vi skyndte os nu tilbage til Lejren for at lave Middagsmad. Vi skulde have hvid Sagsuppe og Gullash. Resultatet blev, at vi opdagede, hvordan det i hvert Fald ikke skulde laves, men det kunde da spises. Vi brød Lejren lige efter Middagen, og derefter begyndte den trælomme Gang hjemad. Vi var hjemme Kl. 6, og jeg tør nok sige, at vi var ømme i Fødderne; først Natløb, saa Patruljeløb om Dagen og endelig 10 km hjem; men vi var enige om, at vi havde lært en hel Del paa denne Tur.

Med Spejderhilsen

Ib Steen, »Fessor«,

PF for Ørnepatr., Holbæk.

Dyrespor (fortsat fra Side 172)

Derpaa hører vi om de danske Pattedyrs Spor, hvordan de ser ud, hvor store de er, hvilke andre de kan forveksles med o.s.v., og er vi stadig lidt i Vildrede, skal de mange glimrende Fotografier nok hjælpe os paa Gled.

Det sidste Kapitel handler om Snesporing, og det læser man som en spændende Roman. Man sidder og ærgrer sig over, at det ikke fornylig har sneet(!), saa man nu, lige nu med det samme kan komme af Sted paa Snesporing, men om en Maaned eller to, saa er der forhaabentlig fin Sne, og saa træffes vi nok derude — for Snesporing, det er vel nok Spejdersport!

Men nu er det altsaa Jagten paa det helt gode Paraffin- eller Gipsspor, det gælder, og du vil ikke komme til at fortryde det, hvis du lader denne Bog være en Del af Udrustningen, naar du starter.

Vibernes Sommerlejr (fortsat fra Side 179)

første, der ankom til Lejren. Det store smukke Katholm Slot var et herligt Syn. Drengene kørte gennem Gaarden, langs Voldgravene og videre ned til Stranden.

To hvide Telte var rejst paa den store aabne Plads ved Fiskehuset, og Dannebrog vajede højt over Lejren. Uglerne var lige ankommet, saa Viberne blev altsaa kun Nr. 2, men de blev hjerteligt modtaget, og der blev en Fortælling og en Spørgen. Uglerne havde været helt paa den anden Side Ebeltoft, saa det var ikke saa sært, de var forblevet ubemærkede.

Da alle Patruljerne var ankommet og hele Lejren var i Orden, tog Spejderne Opstilling foran Flagstangen. Nu var de ikke Fjender eller konkurrerende Patruljer mere, nu var de een Trop.

Og saa gik de sidste tre Dage af Sommerlejren. Fra Reveillen vækkede dem om Morgenens, til Retræten blæstes om Aftenen, var Drengene ude under den blaa Himmel. Naar de kunde holde det ud for Varme, havde de Øvelser og Konkurrencer, og en Nat havde de Stafetløb gennem den mørke Skov. Der skulde de baade signalere og følge Spor og meget andet. Det var en Øvelse, som rigtigt tiltalte deres Fantasi. De var blevet solbrændte, og deres Haar bleget af den skarpe Sol og Saltvandet, de hentede sig Sundhed og friske Kræfter, og bedst af alt, de styrkede Kammeratskabet og lærte at holde af Naturen. I Morgenens dugfriske Kølighed, i Middagens brændende Hede og om Aftenen under de klare Stjerner omkring det knitrrende Lejrbaal lærte de at sætte Pris paa hinandens Venskab og lærte, hvad det vil sige at være tro mod det Bud i Spejderloven, der siger: »En Spejder er en god Kammerat«.

Og saa kom den sidste Aften, Troppen stod opstillet til Flagparade. »Skip« talte, stille, men dog tydeligt lod hans Ord gennem den klare Aften: »Tak for Lejren i Aar, Dreng, Tak for jeres Villighed og gode Humør. I har vist, at I gennem lange, mørke Vinterdage har bevaret saa meget Frejdighed og Mod til at gaa paa, at Søren Kannes Motto: »Fremad opad, altid togladt, mere end nogen Sinde passer paa jer. Men lad os ogsaa huske paa, at naar vi nu tager hjem fra 8 Dages herligt Lejrliv, vil vi blive ved at gøre vort Spejdersnavn Ære og gaa videre frem. Lad os saa stryge Flaget for sidste Gang i denne Lejr.«

Klokken 7 næste Morgen startede Troppen, og to og to kørte de hurtigt hen ad Vejen mod Grenaa.

Paa Torvet traadtes der af. En herlig Sommerlejr var til Ende, og ikke mindst Drengene fra Vibepatruljen kunde skrive under paa, at den havde været 1. Klasses.

SLUT

KORPSET RUNDT!

„Gule Haand“ i Bogense.

Det skete en Dag, at Staben pludselig fra Politiet modtog Meddelelse om, at den berygtede amerikanske Gangsterchef »Gule Haand« havde et Par Mand gaaende i Byen; sandsynligvis var de ude at søge efter en Skat, som skulde være skjult i Omegnen. Staben lod straks Meddelelsen gaa videre til Patruljerne, der omgaaende gik i Lag med Opgaven. De snuste hele Terrænet igennem i mange Kilometers Omkreds og spillede »Den gule Haand« det ene Puds efter det andet. Spændingen voksede, alt andet var glemt. Kun eet eneste sad os i Hovedet: Hvad var det næste, »Gule Haand« vilde foretage sig?

Saa kom det store Sammenstød. Politiet havde faaet fat i et Kodetelegram, som de dog ikke kunde tyde. Patruljerne fik hver en Afskrift og lagde for Alvor Hovederne i Blød. De klarede Koden og fulgte den. En mørk og kold Nat mødte de ved Stranden, hvor de vidste, at »Gule Haand« næste Gang vilde vise sig. Pludselig skar et Lysglimt gennem Mørket langt ude fra Havet, og et Øjeblik efter begyndte de at morse derudefra. Meddelelsen lod: »Søg straks til Arken«, og Patruljerne pilede af Sted, men kom dog for sent. »Gule Haand«s Medhjælpere stod allerede og blikkede med noget, de havde faaet ind ude fra Havet. Drengene tøvede dog ikke længe, men for los paa Forbryderne, som efter en drabelig Kamp, hvor der vankede blaa Øjne, brækkede Næser og alt det der, maatte give sig, og Spejderne var i Besiddelse af den sidste Oplysning, der førte direkte til Skatten.

Det mærkelige var dog, at næste Dag mødte alle Skovmænd og Assistenten med nøjagtig de samme Skrammer, som Natten før var blevet tildelt Gangsterne. Højest mærkeligt. Hmmm.

»Falkøje«.

Spidstegte Grise i Thisted.

Som et Led i 4.-Maj Festlighederne havde Thisted-Spejderne paataget sig intet mindre end en veritabel Spidstegning paa Torvet.

»Thisted Amts Avis« skriver derom:

Folks Tænder løb i Vand
paa Nytorv.

Orkestret spillede, og Thisted Korforening sang nogle Sange, da der Kl. 13 var Salg af Grise-steg paa Nytorv. Det var de gule Spejdere, der havde slagtet et Par Grise og nu stegte dem

paa Spid. Baalet blev tændt ved 13-Tiden, og det kan nok være, at mange var interesseret i at overvære Stegningen. Enkelte saa maaske med nogen Skepsis paa, hvordan nu saadan noget kunde komme til at smage, men som Grisene var ved at blive møre og Fedtet løb ned paa Brændet, ja, saa løb vist ogsaa Tænderne i Vand hos de fleste.

Nytorv var overfyldt, da Slagter Hansen jun. skar for, og Spejderne begyndte at sælge Flæskstegskiver med Rundstykker til 1 Kr. Der var rivende Afsætning, og der blev udsolgt. Samtidig med, at Arran-

gementet var en god Reklame for Spejderne, gav det gode Penge til Frihedsfonden.

Hvad er Patruljeaand?

Det, vi kalder Patruljeaand, er noget, man kan sammenligne med en Mands Personlighed. Patruljeaand er noget, der bedre kan føles end forklares. Du mærker det straks, naar du møder den. Du ved, naar den er til Stede. Du savner den, naar den ikke er der, men det er svært at forklare med Ord, hvad det egentlig er for noget.

Det er Patruljeaanden, der gør, at du er villig til at give Afkald paa noget af din egen Bekvemmelighed eller dine særlige Ønsker, hvis det er nødvendigt for Patruljen som Helhed. — Det er den, der holder personlige Hensyn og Egoisme ude, og den, som faar dig til at forstaa det fine og store i at holde sammen i tykt og tyndt, gennem Regn og Solskin.

Du har maaske ofte hørt eller læst, at Kostskoleopdragelse skulde være saa udmærket. Det er den ogsaa, men ikke saa meget paa Grund af det, der læres i Klasseværelserne, som paa Grund af det, der læres paa Sportspladsen i Fritiden.

Der lærer en Dreng nemlig, at Kammeraterne venter af ham, at han spiller ærligt Spil, viser Sportsaand og har Æresfølelse. De opdrager ham til det. Saa længe han ikke har vundet sig Ret til at lade sin Stemme lyde, bliver han meget bestemt sat paa Plads. Med andre Ord: Han bliver slebet af. Det er maaske en haard Omgang, men i Længden vil det kun vise sig at være til hans bedste.

Hvordan er det i din Patrulje?
(PLOKKEN,
2. Frederikshavn).

Der er et Par af jer, der bør tage til Efterretning, at Uniformen ikke tager Skade af at blive vasket engang imellem!

(GYLPET, 5. Odense).

1. Maribos Tropsblad, »Tjickerlicker«, havde i Anledning af Korpslejrns udsendt en stort 8-sidet Septembernummer med mange fine Billeder.

Fra KFUM-Spejdernes Lindevang Afdeling er vi blevet anmodet om at gøre Københavnerspejderne opmærksom paa den store Udstilling og Bazar, der finder Sted i Lindevang Kirkens Menighedshus paa Peter Bangsvej d. 25.—26. November.

Nyt fra Redaktøren

Den 1. Juli 1946 steg Lokalportoen for Tryksager og duplikeret Materiale 1 Øre. Det maa tilsyneladende være denne voldsomme Prisstigning, der har bevirket, at Redaktionen af Spejdernes Magasin her i Efteraaret har modtaget betydeligt færre Trops- og Divisionsblade end i Foraaret. Redaktørerne for disse Blade bedes ved førstkommande Lejlighed henvende sig til Trops- og Divisionskassererne og, opnaa deres Tilladelse til trods Prisstigningen at fortsætte med Indsendelsen!

Og hvad angaar Provinstroppe ser jeg slet ingen Forklaring paa Nedgangen. Altsaa, kære Redaktører og Distributionschefer, glem ikke Spejdernes Magasin!

Paa Side 168 har jeg Fornøjelsen at præsentere jer for Tropsfører og Forbundsinstruktør »Långa lassot« fra Sveriges Scoutförbund. Han er selv »en renhårig grabb med knorr på Svansen, just det ja!«, som mange af jer sikkert husker fra Korpselejren. Læs hans Artikel med Eftertanke — han er en Spejder, der ved, hvad han taler om.

Forsidebilledet er fotograferet af Sigvart Werner og forestiller Langdyssen »Palnatokes Grav« i Tokkekøb Hegn i Nordsjælland.

I de to sidste Numre af Magasinet har der været Bidrag fra en jydsk og en sjællandsk Patrulje. Nu giver vi Ordet til en Københavnerpatrulje:

PF Carl Lind, Egerpatruljen, Leo-Troppen, bedes inden Udgangen af November sende mig en lille Artikel om, hvordan han bærer sig ad med at skabe Patruljeaand i sin Patrulje.

Torben

ÆRES SÍDEN

1.KL.SPEJDERE

9. Aarhus: PF Poul Jungersen, Leo-Troppen: PA Anton Simonsen, PA Per Jacobsen. 1. Esbjerg: Hother Madsen, Per Jensen. 3. Odense: Jørgen Lund.

VANDRINGER

60 km

Marsk Stigs Trop: PF Mogens Børthy-Petersen, PF Carsten Bruun, PA John Møllegaard, Grei Jensen.

ILDBOR

9. Aarhus: TA Harald Andersens, Skm. Leif Achton Christensen, Skm. Knud Riis, PF Poul Jungersen.

VÆBNERE

Oberst Læssøes Trop: PF Knud Erik Larsen, PF Hans Højtvad Larsen. 1. Esbjerg: Reinhardt Mathisen, Mandrup Langhoff, John Andersen, Hother Madsen. Marsk Stigs Trop: PF Ole Segner, PF Carsten Bruun, PA Bent Vang Jensen, PA John Møllegaard. 3. Odense: Arne Absalonsen. 5. Odense, Sct. Georgs Trop: PA Ole Sørensen, Sp. Per Kyed.

RIDDERE

1. Viby: Erik Torbensen, Paul Petersen. 9. Aarhus: PF Poul Jungersen. 1. Esbjerg: Knud Melsen. 3. Odense: Svend Erik Jensen.

Sælg Spejder Jul

— og tjen Penge til
Patrulje og Trop

Det er Spejderfesternes Tid nu!

og baade Førere og Spejdere gaar paa Jagt efter gode Ideer til Viser og Schetch. I Korpsets Bog: »Spejderfester« er der et meget stort Udvalg af alle Slags Sketch og Optrin, og der er en Masse Forslag til Sange og Viser til Dels med Noder til. En Patrulje eller Spejder, der gerne vil yde et selvstændigt Bidrag til Underholdningen ved Festen, kan finde mange gode Tips i denne Bog. Den koster 5 Kr. og faas kun i Korpsets Depot.

Korpskontoret meddeler:

Personligt Abonnement paa Spejdernes Magasin og Spejdersport kan fra 1. Januar 1947 kun tegnes ved Henvendelse til Postvæsenet. Abonnenter der tidligere er tegnet hos Korpsset annulleres fra samme Dato, og nyt Abonnement maa tegnes hos Postvæsenet ved Henvendelse til et Postkontor.

9 Gode Tilbud

af meget forskellig Art!

Skuldertasker] Nu kan man faa den rigtige khakifarvede, vandtætte Sejldugs „Haversack“ med brede Gjordremme og med en paatrykt Spejderlilje i Patruljefarven paa Klappen. Husk at opgive Farve. Kr. 10.85	Dolke Slirkniv, rustfrit Staal m. Læderskede, Kr. 13.85, Finske Dolke, lille Størrelse med originale finske Skeder Kr. 4.90, stor Størrelse, med Læderskede Kr. 9.85, Skovmandsdolk med Læderskede m. Skind og Skæfte med Spejderlilje Kr. 7.85	Lumber Jackets Syet af svær khakifarvet heluldent Militærklæde. Udmærket Vinter-overtøj til Spejdere. Desværre faas de kun i smaa Størrelser passende til Drengene paa 13 Aar Kr. 43.50, 12 Aar, Kr. 40.50 og til 11 Aar Uden Mærker. Kr. 37.50
Rygsække De helt rigtige gode Varer kan nu atter leveres. F. Eks. Mejs med det nye „Staa alene Stativ“ Kr. 52.50 og 39.50 Jamborectornyster Kr. 24.00, med Meisstativ 30.00 og den firkantede Tommyrygsæk af prima mørkebrun Sejldug: Kr. 18.75	Svæveplaner Byggesæt med Tegninger og Arbejdsanvisning. SV—HI, Spændvidde 150 cm, Kr. 6.85 Simple Spændv. 104 cm. 4.40. Gloria — Spændvidde 80 cm — 3.85 — Baby — Spændvidde 49 cm Kr. 2.75	Spejderbenkl. Svære helulndne marineblaa Shorts, Livv. 72—84, Kr. 32.00 (4 Mrk.). Lange helulndne marineblaa Søspeerbenklæder Livv. 76—92, Kr. 42.50, (5 Mrk.). Khakifarvede Shorts Livv. 84—90, (3 Mrk.). Kr. 16.00
Spejderbælter Nu kan man atter faa de rigtige Spejderbælter af svært Læder og med det rigtige reglementerede Spænde (faas kun hos os). Store Størrelser, Livv. 90—110 cm Kr. 5.00 alm. Størr. Livv. 75—85 cm Kr. 4.50 Løse Spænder Kr. 1.00.	Brevpapir Førerpost: Lærredspræget Brevpapir i Blokke i 1/4 Format med grøn Spejderlilje i Reliefftryk Kr. 2.00. Linieret Spejderpost med Lilje og Spejdermotiv 1/4 Format Kr. 1.50, 1/8 Format Kr. 1.25 Tilsv. Konvolutter 25 Stk. 1.25. Kr.	Spejderstr. Helulndne engelske khakifarvede Sportstrømper, Størr. 9-9 1/2 - 10-10 1/2. Strømpemærke K 5-6-7 er gyldige. Kr. 5.15 pr. Par

DET DANSKE SPEJDERKORPS

Spejdernes Magasin
Redaktør: slud. mag. Torben Wolff
Slotsvej 34, Charlottenlund.
Spejdersport
Redaktør: cand. mag. Svend Ranvig,
Søgade 3, Søro.

DEPOT

Nørre Farimagsgade 39
København K., 11f Palm 4526
Eksp. Kl. 9-5 1/2, Fredag 9-6, Lørdag 9-2
Depotet er Korpslets egen Forretning og giver Bonus til Korpslets Afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K., Telefon
PALM 5711 . Kontortid Kl. 8-16, Lørdag Kl. 8-12. Giro 2284
Begge Blades Ekspedition:
Korpskontoret